

J. C. Christensen, bygger paa Frivilligheden og udelukkende paa kommunalt Grundlag.

Nu har det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Stauning) fremmalet i meget stærke Farver den skrækelige Sult og Elendighed, der herske i Skolerne. Det kan godt være, at noget saadant er Tilfældet herinde i København, paa Landet tror jeg ikke, det eksisterer, og hvis disse Børn have Hjem, hvor de, som det blev sagt af en æret Taler, kunne faa Mad om Morgenen og Mad om Aftenen, og maaske oven i Købet varm Mad, lide de ingen Nød ved at leve ved tør Mad i Skoletiden. Det have vel de fleste af dette Tings Medlemmer maattet i den Tid, de have søgt Skolen — jeg har det i alt Fald —, og det er dog ikke Svæklunge, der skrive sig fra de Tider. Børnene den Gang kunde vel omtrent staa Maal med Nutidens Børn. Det forekommer mig derfor, at hvis det er det, der mangler, at Hjemmene ere saa fattige og elendige, at Børnene ikke alene maa sulte i Skolen, men ogsaa sulte i Hjemmene, maa det da være givet, at det er en ren Kommunalsag. Saa maa det enten være Hjælpekasserne eller Fattigforstanderne, der ikke varetage den Pligt, Loven paa lægger dem, for ingen maa lide Nød i dette Land. Det forekommer mig derfor, at den ærede Ordførers stærke Skildringer ere alt for overdrevne.

Der blev nævnt Tal, og jeg synes ikke, Tallene, der foreligge, ere saa gamle, som den sidste ærede Taler sagde, idet der, som han ogsaa sagde, er fremskaffet Oplysninger i Fjor, men at det skulde være saa store Masser, der ligefrem lide Sult, tror jeg er i allerhøjeste Grad overdrevet. Hvorfor vil man forlade det gode Spor, som man var slaaet ind paa tidligere? Den ærede Ordfører sagde ganske vist, at der er endnu 23,000 Børn, der sulte, men der er altsaa dog draget Omsorg for en betydelig Del, 26,000 eller saa, Opgørelsen lød den Gang paa, at der var 50,000 Børn, der led Sult. Sagen er altsaa i Udvikling, idet det ærede Medlem oplyste, at der er kommet en hel Del Byer med, og at der er 7—8 Landkommuner, som ere komne med siden Lovens Vedtagelse. Jeg har nu den Tro, at det er væsentlig i Byerne, det lader sig gøre at etablere disse Skolekøkkener og Bespisningsanstalter, fordi der er der de store Skoler med de mange Børn, hvor det ikke er vanskeligt at tilvejebringe saadanne Skolekøkkener og gøre det muligt, at de sultne Børn kunne faa

Mad. Derfor passer Loven, mener jeg, udmærket til at fyldestgøre Kravene der, hvor Trangen er til Stede. Men tænk Dem en Gang, hvordan det vil stille sig i Landdistriktet, hvor en Landkommune undertiden har 3—4 indtil 6 Skoler fordelte paa forskellige Steder. De Herrer ville vist indrømme, at det er umuligt at etablere Skolekøkkener i saa mange Skoler i en Landkommune. Det vilde blive meget for dyrt, og det vilde blive for stort et Apparat at sætte i Gang for de faa Børn — jeg siger udtrykkelig de meget faa Børn — i saadanne Skoler, der muligt kunde trænge til denne Foranstaltning.

Maaske kan der siges, at det kunde ordnes paa en mere simpel og ligefrem Maade, idet der kunde akkorderes med Skolelæreren og hans Hustru om at levere Maden. Men for det første er det et stort Spørgsmaal, om de have Lyst dertil, og Tvang kan vel ikke anvendes her. Det er muligt, at saadant noget lod sig gøre, men jeg tror, de Herrer ville indrømme, at umuligt er det at gennemføre det paa det Grundlag, som Socialdemokraterne have opstillet i deres Forslag. Det er komplet umuligt at etablere det paa den Maade baade af Hensyn til Forholdene og ogsaa af Hensyn til den Bekostning, det vilde blive. Hvis der skulde være Skolebespisning, maatte der baade indrettes Køkken og Spisestue, man maatte have Køkkeninventar og Kokkepige o. s. v.; det ville de Herrer sikkert indrømme, at det vil blive en altfor urimelig Gæne at sætte et saadant Apparat i Gang.

Saa ønske Forslagsstillerne, at det skal være en Statsinstitution, at Staten skal yde Halvdelen af de Beløb, der gaa til. Den ærede Ordfører henstillede ganske vist til andre, navnlig dem ude i Landet, ikke at se smaaligt paa, om der maaske blev givet Bidrag til en Bykommune selv om Statsbidraget ikke ogsaa kunde komme alle Landkommuner til gode. Jeg tror nu, at det næsten ikke vil komme en eneste Landkommune til gode, maaske nok de købstadlignende, men ikke de almindelige. Men naar Forholdet er det, at det hovedsagelig kun bliver de store Bykommuner — ja, maaske ogsaa de mindre, men i alt Fald kun Købstadkommuner, Loven vil kunne anvendes paa, vil man sikkert indrømme mig, at det er vanskeligt, ja, næsten umuligt, at vente, at Rigsdagen skal vedtage en saadan Lov, hvorefter Købstadkommunerne faa deres Bidrag dækket af Statskassen. Vi maa derfor holde paa, at dette fremdeles bliver en